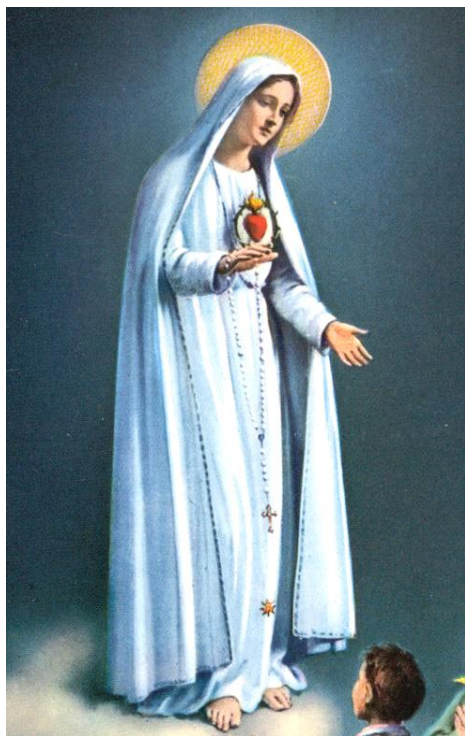

IMMACULATA

FSSPX EESTIS

DETSEMBER-JAANUAR

2011 (6)

SISU

Isa Pezzutti kiri.....	lk. 3
Kriis Katoliku Kirikus:.....	lk. 4
Assisi skandaali kordamine.....	lk.6
Üleilmse Noortepäeva ilmalikkus.....	lk.15
Katoliiklaste vaimulik elu.....	lk.18
Katekismus.....	lk. 20
Liturgia.....	lk. 22
Püha Tooli pressiteade.....	lk.24
Intervjuu piiskop Bernard Fellay'ga pärast kohtumist kardinal William Levadaga.....	lk.25

Armsad katoliiklased!

Katoliku usk peab olema meie igapäevase elu olemuslik osa. Meie religioon ei seisne üksnes pühapäeviti Pühal Missal käimises. Usu praktiseerimine peab olema osa igast päevast. Miinimum, mida katoliiklased iga päev tegema peaksid, on: 1) *hommikupalve*, 2) *püha roosipärg* (*nagu tahtis Fatima Jumalaema*), 3) *õhtupalve*. Muidugi on see vähim, mida saame teha, et oma igapäevast ühendust Kõikvõimsa Jumalaga alal hoida. Tema annab meile nõnda palju, andkem omalt poolt midagi ka Talle vastu.

Peaksime lisama veel: 4) *südametunnistuse läbiuurimise*, ning neile, kes ei saa iga päev Pühal Missal käia: 5) *vaimse kommuniooni*. Pidage ka meeles, et kui te ei saa pühapäeval traditsioonilisest Missast või Jumalikust Liturgiast osa võtta, on teil ometigi kohustus pühitseda pühapäeva. Pühapäev peab olema püha päev, mis on pühendatud palvetamisele ja vaimsetele asjadele.

Olgem ikka jätkuvalt helded Vennaskonna roosipärja-ristiretkest osavõtmises. Jätke iga päev palvetatud roosipärgade arvu ülesmärkimist. Oma roosipärgade esimese kokkuarvamise teeme detsembri lõpus. Roosipärja-ristiretk kestab 2012. aasta Nelipühani. Pidage meeles selle kolme intentsiooni: 1) *Et Jumal kaitseks oma püha Kirikut praeguse kurja vastu*; 2) *Venemaa pühitsemine Maarja Immakulaatsele Südamele paavsti ja kõigi piiskoppide poolt, nõnda nagu tahtis Fatima Jumalaema*; 3) *Fatimas ette kuulutatud Immakulaatse Südame triumf*. *Palvetage p. Pius X Vennaskonna ja meie püha Katoliku Kiriku eest!*

*Immakulatas
Isa Pezzutti*

Praegune kriis katoliku Kirikus

*Paavst Pius XI entsüklika “Mortalium Animos” (1928)
“Tõelise religioosse ühtsuse edendamisest” (5)*

Pius XI

Paavst Pius XI jätkab:

“Need pan-kristlased (oikumeenikud), kes püüdlevad kristlike kirikute ühendamise poole, näivad kõigi kristlaste vahelist armastust edendates taotlevat kõige üllamaid ideaale.”

Oikumeenilise tegevuse edendajad rõhutavad aina erinevate kristlike uskondade ja kõigi religioonide vahelist “vennalikku armastust” ja “vastastikust austust”. Niisuguste väljendite abil lasevad nad oikumeenial näida kristlikuma ja pühamana.

Ja ometi on kõige selle taga peidus peen ja ohtlik eksitus. Vennaliku armastuse ja vastastikuse austuse

edendamine erinevate religioonide vahel on tõepoolest väga head ja kristlikud eesmärgid, kui me räägime isikust, mitte religioonidest. Loomulikult peame me armastama ja austama neid inimesi, kes kuuluvad väärusku, kuid me ei saa iial respektierida nende vääruskude eksitusi. Nii tuleb meil vahet teha isikul, kes väärreligiooni praktiseerib, ning sellel väärusul endal. Väärreligioonid ja nende eksiõpetused tuleb tagasi lükata, inimesi aga tuleb armastada ja austada.

Siingi paljastab Ülemkarjane taas selle “vennaliku armastuse” maski taha peitunud oikumeenia ohtusid, kasutades selleks isegi evangelist Johannese sõnu:

“Kuidas saaks armastus usku kahjustada? Igaüks teab, et püha Johannes, see armastuse apostel, kes oma evangeliumis näib olevat avaldanud Jeesuse Pühima Südamel saladused ning kes ei väsi oma jüngritele rõhutamast seda uut käsku “armastada üksteist”, ometi keelas liigsed kokkupuuted nendega, kes tunnistasid Kristuse õpetust väärastunud ja rikutud kujul: “Kui keegi tuleb teie juurde ega too seda õpetust, ärge võtke teda oma majja ja

ärge öelge talle: "Tere tulemast!"
(2Jh 10)"

Siin näeme taas, et paavsti õpetuse kohaselt ei saa armastus vastanduda usu-
le. Kui meil on tõeline armastus nende
vastu, kes tunnistavad väärusku, siis
me palvetame ja töötame selle nimel,
et nad pöörduksid tõelisesse reli-
giooni, õigesse usku. Armastus ja usk
peavad käima käsikäes. Lubada kel-
lelgi jääda teadmatusse ja eksitusse ei
ole armastus. Kui meil on tõde ning
meil on võimalik jagada seda eksitu-
ses olijaile, siis tuleb meil seda teha.
Tõeline armastus püüdleb teisele head,
kuid see tähendab ka, et peaksime
soovima väärreligioonide praktiseeri-
jate pöördumist tõelisesse religiooni.
See on alati olnud katoliku misjonä-
ride vaimsus.

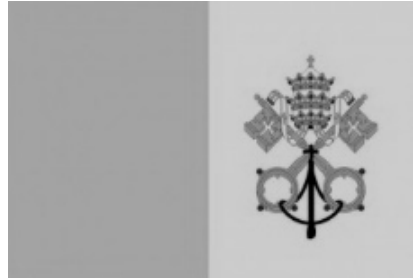
Eksituses olijatega võltsrahu loomine
nii, et vaikitakse tõest ja eksitusest, ai-
nult naeratamine ja sõbralik olemine
ei ole tõeline armastus. Ja ometi näe-
me oikumeenilist liikumist kahjuks
just sedasi toimimas. Seal ei arutleta
tõe ja eksituse, tõelise ja väärreligi-
ooni üle. Sedasi ei armastata.

Paavst jätkab:

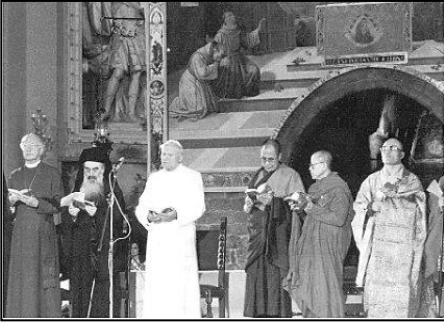
*"Kuna armastuse aluseks on puhas ja
rikkumata usk, siis peavad ka Kris-
tuse jüngrid olema omavahel ühen-
datud peamiselt ühtse usu kaudu."*

Ühine usk on see, mis kristlasi ühen-
dab. Uskudes ja tunnistades sama usku
ja õpetust, saavutatakse tõeline ühtsus
kristlaste vahel. See üks usk liidab
meie meele ja mõistuse. Kui usume
ühtsama õpetust, luuakse kristlaste
vahel tõeline hinge ja meele harmoo-
nia.

Armastus Kiriku liikmete vahel sõltub
sellest ühest usust, sest me käitume
alati vastavalt oma veendumustele ja
usule. Kui meie meeled on ühendatud,
on järelikult ühendatud ka meie tahe.
Kristlastevahelise armastuse aluseks
peab olema üks usk ning seetõttu peab
ka iga katse luua "ühtsust" erinevate
kristlike religioonide vahel rajanema
ühel usul – katoliku usul. Tõeline
oikumeenia seisneb kõigi end kristla-
seks tunnistavate inimeste pööramises
ühte usku, roomakatoliku usku.

Järgneb...

Assisi skandaali kordamine

Fr. Regis de Cacqueray (FSSPX)

Mis siis toimub 27. oktoobril 2011? Lihtsalt hea tahtega inimeste sõbralik kohtumine? Põgus arutelu Kristuse jumalikuse ja Tema Kiriku üle? Ei – 27. oktoobril 1986 tollase paavsti Johannes Paulus II toime pandud pretsedenditu skandaali kordamine valitseva paavsti Benediktus XVI poolt.

Mis leiab aset 27. oktoobril 2011? Tehakse üleskutse pöörduda katoliku usku? Paavsti avaldused näitavad selgesti, et sellel päeval toimub kokkusaamine kõigi vääruskude esindajate vahel, keda paavst on isiklikult palunud ühineda mõtiskluste päeval, kus kõiki kutsutakse palvetama rahu eest.¹

Muidugi jääb erinevalt esimesest Assisi kohtumisest palve vaikseks, kuid ping-saks. Ent millise jumala poole hakkavad kõigi nende vääruskude esindajad vaikusel palvetama? Millise jumala, kui mitte oma väärjumalate poole nad palvetavad, kui paavst kutsub neid selgesõnaliselt sügavamalt elama «*nende oma religiooni järgi*»?² Kelle poole pöörduvad moslemid, kui mitte Muhamedi jumala poole? Keda kõnetavad animistid, kui mitte oma ebajumalaid? Kuidas on mõeldav, et üks paavst pöördub vääruskude esindajate poole, et nood sellistena võtaksid osa personaalsest palvepäevast? See kirikupea tegu on iseenesest kohutav ju

¹ Päeva kava ja Püha Tooli kommünikee ei jäta sündmuse religioosse dimensiooni suhtes mingit kahtlust: «Tänavu 27. oktoobril soovib Püha Isa korraldada päeva, mil mõtiskleda, pidada dialoogi ja palvetada rahu ja õigluse eest maailmas. (...) Järgneb vaikus isiklikeks mõtisklusteks ja palveteks. Pärastlõunal asuvad kõik Assisis viibijad teele p. Franciscuse basiilika poole. Sellest saab palverännak, mille viimasest etapist delegatsioonide liikmed samuti osa võtavad; see on mõeldud sümboliseerima iga inimolendi teekonda, kes usinalt otsib tõe ning südilt ehitab õiglust ja rahu. See toimub vaikusel, mis jätab võimaluse omaette palvetamiseks ja mediteerimiseks.» [rõhutamine lisatud]. Vatikani pressikeskuse kommünikee 2. aprillist 2011 «Tõe palverändurid, rahu palverändurid»: Päev mõtisklusteks, dialoogiks ja palvetamiseks rahu ja õigluse eest maailmas (27. oktoobril 2011 Assisis).

² Paavsti väljakuulutatud siht on «uuedada pidulikult kõigi religioonide järgijate pühendumist oma usu praktiseerimisele rahu teenimise eesmärgil.» Benediktus XVI, Angelus, Püha Peetruse väljak, 1. jaanuar 2011

malateotus, nagu ka sündmus, mis võib tekitada meelepaha terve maailma inimestele.

Süütegu lihakssaanud Kolmainu Jumala vastu

Kuidas teisiti võiksime iseloomustada seda religioosset laata, mis tõsiselt rikub esimest käsku: « *Kummarda Issandat, oma Jumalat, ja teeni ainult Teda* ». ³ Kuidas saab arvata, et Jumal on rahul juutidega, kes on trued oma esiisadele, kes löid Jumala Poja risti ja eitavad Kolmainu Jumalat? Kuidas võib Ta kuulda võtta palveid Allahile, kelle jüngrid kristlasi järeleandmatult taga kiusavad? Kuidas saaks Ta vastu võtta kõigi Tema Kiriku – mis tekkis Tema Poja avatud küljest – hüljanud hereetikute, skismaatikute ja usutaganejate eestpalveid? Kuidas võiks Ta olla austatud animistide, panteistide ja teiste ebajumalateenijate puuslikukummardamise läbi? Kuidas võiks Ta kuulda nende palveid, kui Tema Poeg väitis selgelt vastupidist: « *Ükski ei saa minna Isa juurde muidu kui minu kaudu.* » ⁴

Üks asi on see, kui heausksed hinged, olles küll veel hereetikud või uskmatud, palvetavad Jumala poole. Jumal tunneb ära enda omad ja juhib nad ainsa tõelise Kiriku juurde. Kuid kui neid inimesi kutsutakse palvetama oma väärreligioonide esindajatena, vastavalt « nende oma usule », siis see annab selgesti märku, et neid kutsutakse palvetama nende väärreligioonide vaimus ja viisil.

Kuidas saab selles mitte näha pühima Jumala ülisuurt solvamist? Kuidas võiksime selle juures mitte olla sügavalt nõrdinud? Kuidas saaks vaikimine olla midagi muud kui kaassüü?

Moonutatud Kristuse rahu

Niisamuti solvab see äärmiselt raske patt Jeesuse Kristuse rahu. Paavst kutsub üles palvetama rahu eest. Aga mis on paavsti püüeldava rahu olemuseks? On selleks maailma verre uputavate konfliktide lakkamine? Kuid kas võime tõepoolest uskuda, et väärjumalate poole palvetamisega teenime välja mitte nuhtluse, vaid inimestevahelise rahu õnnistuse? Kas suur veeuputus on ära unustatud? Kas mälestus Soodoma ja Gomorra – kelle kuritegu oli uskmatuses väiksem – hävi

³ 5Ms 6,13; Mt 4,10.

⁴ Jh 4,16. Vrd 1Jh 2,23: « Kes iganes salgab Poja, sellel pole ka Isa. »

tamisest on kadunud?⁵ Kas evangeeliumidest ja ajalooost on eemaldatud ülestähendused Jeruusalemma verisest hävitamisest palgaks Tema rahva pattude eest?

Pealegi, mis kasu oleks ajutise rahu ostmisest, kui kaotaksime seeläbi oma hinge? «*Ärge kartke neid, kes ihu tapavad ja pärast seda ei saa midagi rohkemat teha... kartke teda, kellel on meelevald pärast tapmist heita põrgusse*». ⁶ Pealegi, kuidas võime selle rahupalve juures mitte näha inimkonna õigustatud rahupüüdluste küll kahtlemata alateadlikku, ometi aga reeturlikku suunamist oikumeeniliste eesmärkide teenistusse? Ei, Kristuse toodud rahu ei saa olla maine rahu, südame-tunnistuse vabadusega pitserdatud vabamüürlik rahu.

Tegelikkuses ei ole ju see rahu, mille eest praegune paavst palvetab, mitte lihtsalt ajalik rahu, see on eeskätt religioonivabadus,⁷ südametunnistuse vabadus, mille paavstid nii sagedasti on hukka mõistnud.⁸ See on paavsti poolt antud palveintentsioon, see on rahu, mille eest paavst palvetab: südametunnistuse vabaduse abil saavutatud ajalik rahu.

Kas see on Jeesuse Kristuse rahu? Selle rahu, kes suri ristil, et oma jumalikkust kinnitada? Kristuse rahu on hoopis erinev, see on sellest vabamüürlikust rahu mõistmisest sama kaugel kui armastus vendlusest. Kristuse rahu on rahu Jumalaga, Tema Poja vere läbi hingede lunastamise ning patu hülgamise viil. Mis puutub Kristuse antud ühiskondlikusse rahu, siis pole see midagi muud kui katoliku usu ja armastuse poolt vormitud kristliku tsivilisatsiooni viil.

Kiriku talumatu alandamine

⁵ « Ja kus iganes teid vastu ei võeta ega kuulata teie sõnu, sellest majast või linnast minge välja ja raputage maha selle koha tolm oma jalga del! Tõesti, ma ütlen teile: Soodoma- ja Gomorra maal on kohtupäeval hõlpsam põli kui sellel linnal! » (Mt 10,14-15).

⁶ Lk 12, 4-5

⁷ « Ülemaailmne rahupäev on soodus võimalus üheskoos mõtiskleda nende suurte väljakutsete üle, mida meie ajastu inimkonnale esitab. Üks nendest on usuvabadus, mis on praegusel ajal teravalt päevakorral. Sellel põhjusel on minu sõnumi teema käesoleval aastal 'religioosne vabadus, tee rahu juurde' (...) Tänavuse ülemaailmse rahupäeva sõnumis on mul olnud võimalus rõhutada, et suured religioonid võivad olla tähtsaks teguriks teel inimkonna ühtsusele ja rahule. Tuletan meelde, et tänavune, 2011. aasta on auväärse Johannes Paulus II poolt 1986. Assisis kokkukutsutud ülemaailmse rahu eest palvetamise päeva 25. aastapäev. Sel põhjusel lähen ma oktoobrikuus palverändurina püha Franciscuse linna ning kutsun erinevate uskondade kristlikke vendi, kogu maailma religioossete traditsioonide esindajaid selle palverännakuga ühinema. » (Benediktus XVI, Angelus, 1. jaanuar 2011.)

⁸ « Sellest ükskõiksuse mürgitatud allikast voolab välja see vale ja absurdne, või pigem ülevoolav juhtlause: igale inimesele peaks kehtestama ja garanteerima südametunnistuse vabadus » Gregorius XVI, Mirari Vos, 1832.

Ent kui Kolmainu Jumal ning Kristuse püha inimlikkus on sellise patustama kutsumise pärast rängalt haavatud, on Kristuse immakulaatne Abikaasa, Tema ainus Katoliku Kirik, avalikult alandatud. Pilgatakse apostlite, paavstide, kirkuisade, pühakute, märtrite, katoliku vürstide ja kangelaste õpetust. Pilgatakse psalmisti, kelle sõnul « teiste rahvaste jumalad on ebajumalad »⁹; pilgatakse püha Johannese kindlat korraldust hereetikuid mitte tervitada¹⁰; pilgatakse paavstide Gregorius XVI ja Pius IX õpetust¹¹, kelle jaoks südametunnistuse vabadus on « deliirium »; pilgatakse paavstide Leo XIII¹² ja Pius XI¹³ ametlikku keeldu organiseerida religioonidevahelisi nõupidamisi või nendel osaleda; pilgatakse püha Polyeuktose märtrisurma, kes keeldus ebajumalatele ohvreid toomast; pilgatakse püha Salesi Franciscuse eeskuju, kes kirjutas oma *Vastuolud*, et protestantidest hereetikuid pöörata; pilgatakse tuhandeid misjonäre, kes uskmata te hingede pääsemise nimel kõigest loobusid; pilgatakse Karl Martelli kangelaslikku islami peatamist Poitier' all ja Godefroy de Bouilloni sangarlikkust, kes piigi ja mõõga jõul Jeruusalemma tungis; pilgatakse Prantsuse kuningat püha Louis'd, kes jumalateotuse eest karistas.

Kuidas saab katoliiklane, kes on läbi imbunud Assisi vaimust, ikka veel nõustuda dogmaga « *Väljaspool Ki*

rikut ei ole pääsemist »? Kuidas võib ta näha Katoliku Kirikus ainsat pääsemise laeva? Enamgi veel, see

⁹ Ps 95,5.

¹⁰ « Kui keegi tuleb teie juurde ega too seda õpetust, ärge võtke teda oma majja ja ärge öelge talle: "Tere tulemast!" Sest kes talle ütleb: "Tere tulemast!", saab osalejaks ta kurjades tegudes. » (2Jh 10-11)

¹¹ Cf. Eksituste loetelu (Syllabus errorum), 1864, hukkamõistetud väide nr. 79: « Sest on vale, et kõigile kultustele antud tsiviilvabadus, nagu ka kõigile antud täielik õigus vabalt ja avalikult ükskõik milliseid seisukohti ja ideid avaldada, rikub kergemini inimeste moraali ja meele ning levitab usulise ükskõiksuse kurjust.. »

¹² Chicagos 1893. a. toimunud ülemaailmse religioonide kongressi puhul.

¹³ "Kuna on kindel, et leidub väga vähe inimesi, kellel täielikult puudub mingigi religioosne tunnetus, siis näib, et need isikud rajavad oma usule lootuse, et kõik rahvad, erinedes tõesti religioosnes mõttes, võiksid ilma suuremate raskusteta jõuda vennaliku ühise arusaamani teatud õpetuslikes punktides, mis looks ühise aluse vaimulikule elule. Selle sihiga korraldatakse suure kuulajaskonnaga nõupidamisi, kohtumisi ja pöördumisi, kus vahet tegemata kutsutakse kõiki (iseegi neid, kes on õnnetul kombel hüljanud Kristuse ja eitavad Tema jumalikkud loomust või missiooni) aruteludes osalema. Loomulikult ei tohi säärased püüdlused leida katoliiklastelt mingit heakskiitu. kuna need rajanevad ekslikul seisukohal, et kõik religioonid on teataval määral head ja kiiduväärsed, kuivõrd nad kõik väljendavad erinevates vormides seda sisemist tunnetust, mis viib inimese Jumala juurde ja Tema valitsemise kuuleka tunnustamiseni. Need, kes esindavad sellist vaadet, ei viibi mitte ainult eksitus; nad moonutavad religiooni tegelikku mõtet ja hülgevad selle, langedes tasapisi naturalismi ja ateismi. Seetõttu on sellise seisukoha pooldamine ja niisuguste ettevõtmiste toetamine võrdne Jumala poolt ilmutatud religiooni hülgamisega." (Pius XI, *Mortalium Animos*, 6. jaanuar 1928.)

skandaal pärineb kõrgeimalt pühitsetud võimukandjalt maailmas, Jeesuse Kristuse vikaarilt eneselt, justkui taoline kogunemine ise ei oleks juba küllalt ränk. Kas ei tee see paavsti, kes seda kohtumist juhatab, Katoliku Kiriku pea asemel hoopiski ÜRO «kiriku» peaks, ühe religiooni *primus inter pares* üks kõigi religioonide seast, mis on sisuliselt identne vabamüürliku universumi Suure Arhitekti kultusega? Kas ei ole see Peetruse missiooni saatanlik moonutus? Kui Kristus käskis Peetrusel pühalikult «*kinnitada oma vendi usus*» ja toita oma lambaid, hakkab Peetruse järglane oma vendi kinnitama religiooses ükskõiksuses ja relativismis.

Tohutu skandaal

Sest lisaks kohutavale jumalateotusele tekitab see paavsti isiklik otsus ka määratu skandaali nii katoliiklaste kui mittekatoliiklaste hingedes. Nähes paavsti ühendamas kõigi vääruskude esindajaid, on suurema osa inimeste reaktsiooniks tõde ja religiooni veelgi enam relativiseerida. Milline katoliku õpetusega vähe kursis olev inimene ei satuks kiusatusse tunda kindlust mittekatoliiklaste saatuse osas, kui paavst kutsub neid südametunnistuse vabaduse eest palvetama? Milline mittekristlane näeb katoliku usutõelist religiooni, mis välistab kõik teised, kui saab teada, et Katoliku Kiriku pea on religioonide panteoni kokku kutsunud? Kuidas tõlgendab ta paavsti manitsust mitte järele anda relativismile, kui mitte otsustades, et see ei tähenda tõest kinni hoidmist, vaid siiras olemist?

Kuidas võiks ta tõlgendada paavsti selgesõnalist kutset praktiseerida omaenda religiooni võimalikult hästi muidu kui relativistlikus tähenduses¹⁴: «*Ma lähen palverändurina püha Franciscuse linna, kutsudes kaasa erinevate denominatsioonide kristlikke vendi, maailma religioonitraditsioonide autoriteete ning ideaalis kõiki hea tahtega inimesi (...) et pidulikult uuendada iga religiooni usklike pühendumist elada oma religioosse usu järgi, teenides rahuüritust.*»¹⁵

1986. aastal avaldas üks ajakirjanik sellise paljuütleva kokkuvõtte: «*Paavst on välja mõelnud religioonide ÜRO ning istub selle eesotsas: seal on need, kes usuvad igavikku, need, kes usuvad tuhandet jumalat, need, kes üldse mingit*

¹⁴ Seda võib teostada «omaenda identiteeti kaotamata või alistumata sünkretismi vormidele». Püha Tooli pressiteade 2. aprillist 2011: Päev mõtisklusteks, dialoogiks ja palvetamiseks rahu ja õigluse eest maailmas: «Tõe palverändurid, rahu palverändurid» (27. oktoobril 2011 Assisis).

¹⁵ Benediktus XVI, Angelus, Püha Peetruse väljak, 1. jaanuar 2011.

konkreetses jumalat ei usu. Hämmastav vaatepilt! Johannes Paulus II tunnistas silmatorkavalt kristliku usu relatiivsust, see on nüüd kõigest üks teiste hulgas. »¹⁶

Kuidas võib ette kujutada, et sedasama arvamust ei jaga paljud ka 2011. aasta 27. oktoobri õhtul?

Seepärast tundubki meile iseäranis imelik püüe paavsti säärasesest patust välja vabandada põhjendusega, et Assisi 2011 saab olema erinev Assisi 1986-st. Vastupidi, kõik näib aitavat kaasa sellele, et veenda meid 1986. ja 2011. aasta Assisi kohtumiste üllatavas järjepidevuses:

Koosviibimise iseloom: vääruskude esindajatele esitatud kutse tulla kokku mõtisklema ja palvetama rahu eest.

Motiiv: ÜRO propageeritav tsiviilrahu. 1986. aastal kutsus Johannes Paulus II kõiki religioone « *aastal 1986, ÜRO poolt rahuaastaks nimetatud aastal korraldama erakorralist kokkusaamist Assisis, et palvetada rahu eest.* »¹⁷ Oma rahuläkituses 1. jaanuaril 2011, kui Benediktus XVI teatas 2011. aasta 27. oktoobri kokkusaamisest Assisis, kirjutas ta alla järgmistele paljastavatele ridadele: « *Ilma selle [suurte religioonide] algse kogemusega muutub raskeks juhtida ühiskondi universaalsete eetiliste põhimõtete poole ja kehtestada riiklikul ning rahvusvahelisel tasemel õiguskorda, mis täielikult tunnistaks ja austaks põhiõigusi ja – vabadusi, nagu need on sätestatud 1948. aasta inimõiguste ülddeklaratsiooni eesmärkides, mida kahjuks siiani eiratakse ja eitatakse (...)* Kõik see on möödapääsmatu ja kooskõlaline 1945. aastal maailma rahvaste poolt Ühinenud Rahvaste Hartas talletatud inimisiku väärikuse ja väärtuse austamisega. »¹⁸

Nagu piiskop Fellay 1999. aastal, Assisi teise skandaali ajal Johannes Paulus II-le kirjutas: « *Nende kohtumiste humanistlikud, maised ja naturalistlikud teemad kukutavad Kiriku tema läbinisti jumaliku, igavikulise ja üleloomuliku missiooni juurest vabamüürlike maailmarahu ideaalide tasandile, mis asub väljaspool meie Issandat Jeest Kristust, tõelist Rahuvürsti.* »¹⁹

¹⁶ Le Figaro, 31. oktoober 1986, lk. 69.

¹⁷ L'Osservatore Romano, 27.-28. jaanuar 1986.

¹⁸ Tema Pühaduse Benediktus XVI sõnum ülemaailmse rahupäeva tähistamise puhul, 1. jaanuar 2011, Nos. 7, 12.

¹⁹ Piiskop Bernard Fellay avalik kiri paavst Johannes Paulus II-le, milles ta protestib tõsiselt Assisi skandaali uuendamise vastu 28. oktoobril 1999 Roomas.

Toimumise aeg: Benediktus XVI otsustas selle ettevõtmise läbi viia päevapealt 25 aastat pärast Assisi pidustusi: « *Aastal 2011 tähistatakse paavst Johannes Paulus II poolt 1986. aastal Assisis kokku kutsutud ülemaailmse rahu eest palvetamise päeva 25. aastapäeva (...)* Mälestus sellest kogemusest annab alust lootale, et tulevikus näevad usklikud end õigluse ja rahu sepistajatena ning on seda ka tegelikkuses. »²⁰

Kas ei ole see selge järjepidevuse märk? Kas ei taheta meid sel moel panna taas läbi elama valusat mälestust neist skandaalidest: buda kuhu p. Peetruse kiriku tabernaaklil; P. Clare'i basiilika altari jumalatele ohverdatud tibud; Kristuse Vikaar ümbritsetuna dalai-laamast ja KGB talla all olevast ortodoksi kiriku patriarhist? Kas on tarvis ühe sündmuse aastapäeva pidulikult tähistada, kui eesmärgiks on sellest distantseeruda? Miks kuulutada *urbi et orbi*, et « *selle kogemuse mälestus annab alust lootale* »? Ainult selge mõtlemise hülgamine võib põhjustada sellist reaalsusest eemaldumist.

Oma eelkäija meenutamine, justkui soovides vältida mistahes väärarusaamist ja tuletada kõigile meelde oma ustavust esimese Assisi kohtumise vaimule: « *Käesolev, 2011. aasta on auväärse Johannes Paulus II poolt 1986. Assisis kokku kutsutud ülemaailmse rahu eest palvetamise päeva 25. aastapäev.* »²¹

Ka paavsti tulised kaitsjad kasutavad samu argumente, et püüda õigustada õigustamatut. Varemalt kaitsiti Assisit nii, et võeti appi peen vahetegemine « *palvetamiseks koos olemise* » ja « *koos palvetamise* » vahel. Kas nüüd öeldakse, et ühispalvet ei toimu, on hoopis ühine päev palvetamiseks? Selle asemel et eitada üheaegsete vaiksete palvete seotust, ütleme vast, et igauks palvetab eraldi, oma religiooni tavade järgi? Justkui need petlikud erisused poleks ürituse nimel valmis sepistatud. Otsekui oleksid need nüansid kiiresti haaratavad enamiku inimeste poolt, kes jätavad meelde ainult ühe asja: tegemist on kõigi religioonide kok-

²⁰ Tema Pühaduse Benediktus XVI sõnum ülemaailmse rahupäeva tähistamise puhul, 1. jaanuar 2011, Nos. 7, 12.

²¹ Benediktus XVI, Angelus, Püha Peetruse väljak, 1. jaan. 2011. Vt ka Vatikani pressiteadet 2. aprillil 2011: « *Tõe palverändurid, rahu palverändurid*: Päev mõtisklusteks, dialogiks ning rahu ja õigluse eest palvetamiseks maailmas 27. oktoobril 2011 Assisis: Sündmuse tähenduse võtab kokku palverännaku kujund. Saadakse võimalus vaadata tagasi juba läbitud rajale, mis algas esimese Assisi kohtumisega ja jätkus jaanuaris 2002 toiminuga, ning samuti vaadata tulevikku, et kõigi hea tahtega inimeste seltsis mööda dialoogi ja vendluse rada kiiresti muutuv maailmas edasi sammuda. » Juba 2007. aastal, religioonidevahelistel päevadel Napolis, peletas Benediktus XVI eemale mõttegi sellest, nagu sooviks ta esimest Assisi kohtumist kahetseda: « *Tänane kohtumine viib meid vaimus tagasi 1986. aastasse, mil minu auväärne eelkäija Johannes Paulus II kutsus religioonide kõrgeid esindajad kokku p. Franciscuse künkale, et palvetada rahu eest, rõhutades selle sündmuse juures sisemist sidet, mis elava tundlikkusega ühendab algupärase religioosse hoiaku selle inimkonna põhihüvega (...)* Austades erinevate religioonide erinevusi, oleme kõik kutsutud töötama rahu heaks. » Benediktus XVI kokkusaamine rahvusvahelisel rahukohtumisel osalevate delegatsioonide juhtidega 21. oktoobril 2007.

kusaamisega, et palvetada jumalikkuse poole, seejuures igasugust ilmutust kõrvale jättes.

Kokkuvõttes kujuneb 2011. aasta Assisi kohtumisest põhiolemuselt samasugune skandaal nagu 1986. aastal, kuid mitte nii efektne, sarnaselt enamiku praeguse paavsti tegudega tema eelkäijaga võrreldes. Seepärast meenutame nendele, kes meid taas nende ägedate kirjaridade pärast armastuse puudumises süüdistavad, Kristuse sõnu: « *Armasta Issandat, oma Jumalat, kogu südamest, kogu hingest ja kogu meelest ning oma ligimest nagu iseennast* ». Kas me näitame üles tulist armastust Kristuse vastu, kui jätame jumalateotuse hukka mõistmata ning kritiseerime neid, kes on sellest haavatud? Kas me armastame oma ligimest, kui teda ähvardavast skandaalist hoiatamata jätame? Kas sellist armastust nõuab meilt Kristus? Ei, nagu märkis p. Pius X pimedal tunnil: « *Katoliku õpetus ütleb meile, et armastuse peamine ülesanne ei seisne valedes arusaamades sallimises, kui siirad*

need ka oleksid, ega ka teoreetilises või praktilises ükskõiksuses nende eksituste ja pahede suhtes, millesse näeme oma vendi olevat sukeldunud, vaid nende materiaalse heaolu, veelgi enam aga nende intellektuaalse ja moraalse edenemise in-nukas nõudlemises. Samuti ütleb katoliku õpetus meile, et ligimesearmastuse allikas on armastus Jumala vastu, kes on kõigi inimeste Isa ja siht, ning armastus Jeesuse Kristuse vastu. Ei, auväärt vennad, väljas-

*pool kristlikku armastust ei ole tõelist vendlust.*²²

Niisiis, millisesse Kirikusse me kuulume? Kas p. Smyrna Polykarpose Kirikusse, kes vastas hereetik Marcionile, kui too temalt küsis, kas ta teda tunneb: « *Jah, ma tunnen sind, kuradi vanemat poega* »?

Kas kuulume p. Martinuse Kirikusse, kes purustas puuslikud ning langetas meie maakohtades pühad puud?

Kas me kuulume p. Bernardi Kirikusse, kes jutlustas meie esiisadele risticõjast?

²² P. Pius X, entsüklika Meie apostellik korraldus prantsuse piiskoppidele, 25. august 1910.

Kas me kuulume p. Pius V Kirikusse, kes mitte ainult ei palvetanud roosipärga, vaid kutsus ka kristlikke vürste jõuliselt muhameedlaste vastu sõda pidama?

Kas me kuulume pühakute ja märtrite Kirikusse või Pilaatuste, Cauchonide, Lamennais'de, Teilhard de Chardinide Kirikusse, kes on alati valmis maailma ees pugema ning Kristuse ja Tema jüngrid nende laimajate kätte andma?

Kas me hindame Assisit usu, paavstide ja märtrite pilguga või ilmainimeste, liberaalide ja modernistide pilguga?

Seepärast ei või me vaikida, ning kui paavst valmistub üheks oma pontifikaadi tõsisemaks teoks, kuulutame me jõuliselt ja avalikult oma nõrdimust, lootes ning anudes Taevast, et see hoolikalt ettevalmistatud õnnetus ei leiaks aset. Lõpetuseks, kuidas võime mitte mõelda peapiiskop Lefebvre'i sõnade peale, mida piiskop Fellay 1999. aastal oma kirjas paavstile meelde tuletas: «*Peapiiskop Lefebvre nägi selles saatuslikus Assisi sündmuses üht «ajamärki», mis lubas tal piiskoppide pühitsemise ilma Teie loata legitiimselt läbi viia ning kirjutada Teile, et «**avatud koostöö aeg ei ole veel saabunud**».*²³ Küll aga on saabunud aeg seda skandaali heastada, kahetseda pattu, hoides südames kindlat lootust, et vaatamata Ülekohtu Müsteeriumi edusammudele « ei saa pörguväravad Kirikust võitu ». »

12. septembril 2011, Maarja Nime pühal, katoliiklaste armee poolt 12. septembril 1683 Viini all türklaste üle saavutatud võidu aastapäeval.

Avaldatud P. Pius X Preestrite Vennaskonna kindralülema piiskop Bernard Fellay heakskiidul.

²³ Piiskop Bernard Fellay avalik kiri paavst Johannes Paulus II-le, milles ta protestib tõsiselt Assisi skandaali uuendamise vastu 28. oktoobril 1999 Roomas

Üleilmse Noortepäeva ilmalikkus

Isa Shane Pezzutti (FSSPX)

Mida kujutab endast Ülemaailmne Noortepäev? Mis on selle ürituse eesmärk? Kas see üritus on hea noortele kasvavatele katoliiklastele? Kas Ülemaailmne Noortepäev õpetab ja eden-dab katoliiklikke vaimsuse ja moraali põhimõtteid? Kas seal propageeritav käitumine järgib katoliiklikku moraali-õpetust? Kas sealne meeelahutus, vaba aja veetmine ja majutuse korraldus läheb kokku katoliikliku moraaliõpetuse ja pühakute poolt õpetatuga? Või on palju Ülemaailmsel Noortepäeval toimuvast kooskõlas maailma vaimuga, mida on korduvalt hukka mõistnud meie Issand, püha Paulus, pühakud ja Kirik? Kas Ülemaailmse Noortepäeva vaim on roomakatoliku pühakute vaim või ilmalik vaim?

Esmapilgul näib Ülemaailmne Noortepäev tänapäeva katoliku noorsoole väga hea ja kasulik. Ei ole kahtlustki, et noortele katoliiklastele tõuseb sellest üritusest mitmel moel kasu ja nad saa-

vad ehk rohkelt armegi, kuna nad näit-
tasid oma heldemeelsust sellega, et võt-
sid ette sinna mineku.

Ürituse korraldajad ütlevad, et Ülemaa-
ilmse Noortepäeva eesmärk on anda
noortele võimalus kohtuda paavstiga,
rõõmutseada katoliku usu üle ja õppida
paremini Evangeeliumi levitama. Veel
räägitakse meile, et noored osalevad
pühal Missal, katekismusetundides ja
adoratsioonil ning palvetavad. Muidugi
on need eesmärgid kiiduväärsed.

Kuid ei hohi sulgeda silmi teistsuguste
asjade ees, mis Noortepäepäeval tõeli-
selt toimuvad. Me kõik oleme sellistest
asjadest rohkesti pilte näinud. Ühest
küljest näib osa ettevõtmisi täiesti
normaalsed ja katoliiklikud. Kuid tei-
sest küljest leidub fotosid, mis panevad
meid põhjusega muretsema ja küsima,
milline vaimsus seda sündmust ajend-
dab.

Osadel piltidel näeme noori tunde-
liigutusest pulbitsemas. Näeme neid
hõiskamas, nagu oleks tegu põneva
spordiüritusega, paavstile hullunult
loosungeid skandeerimas nagu er-
gutuskogunemisel, tantsimas pööraselt,
õõtsumas hulgakesi koos ja muidu
hämmastaval viisil käitumas. See on
justkui katoliiklik Woodstock, katoliik-
lik rokk-kontsert, spordiüritus või tohu-

tu pidžaamapidu. Näeme noori mehi- naisi telgis ja teki peal kõrvuti ma- gamas. Kuuleme valju ilmalikku muu- sikat. Näeme palju imelikke asju, mil- lest paljud pärinevad üksnes maail- mast, aga mitte Evangeeliumist. Kok- kuvõttes – näeme vägagi ilmalikku vaimu.

Kõigil neil piltidel näeme tegelikult noortele kohaldatud liberalismi. See on korrapäratu emotsionaalse vabaduse vaim, mis sarnaneb rock'n'rolli ja 60ndate lääne liberaalsete liikumistega liikvele pandud “vabadustega”. See on püüe kõita noori ilmalike ajaviite- ja meelelahutusvormidega.

Ent katoliiklik vaimsus ja katoliiklik moraalsus õpetavad meile, et igal inimesel on langenud inimloomus. Meie emotsioonid ja kired on nüüd raskesti juhitud. Alguses valitsesid Aadam ja Eeva täiuslikult oma emotsioone ja kirgi armu abil ning oma mõistuse ja tahte õige kasutamise kaudu, kuid pärispatu tõttu pärime me kõik langenud loomuse. See langenud loomus on täielikult korratu.

P. Thomas Aquinost õpetab, et emotsioonid ja kired peavad alluma mõistu- sele ja tahte, need omakorda Jumala- le. Niisugune on õige kord inimese hinges. Ilma sellise järjestuseta ning mõistuse ja tahte distsipliinita hulguvad emotsioonid omapead ringi ja veavad meid kõikvõimalikesse pattudesse. Langenud loomus on selle korra mine- tanud.

Teha tööd pühaduse nimel, pühakuks saamiseks seisneb nende “ju- hitamatute” kirgede ja emotsioonide suretamises, mille oleme pärispatu tõt- tu pärinud. Armu, palve, patukahetsuse ja suretamise abil teeme me tööd, et taastada kord, mis peaks meie hinges valitsema. See tähendab, et neid pööra- seid ja taltsutamatu emotsioone ja kirgi peab pidevalt karistama ja korrale allutama. See on armu ja suretamise töö. See on niisuguste pühakute nagu p. Benedictuse, p. Franciscuse, p. Dominicuse, p. Avila Teresa, p. Risti Johannese ja p. Johannes Maria Vianney omandatud teadmine.

Ent nagu võib selgesti näha paljudelt Ülemaailmse Noortepäeva fotodelt, on tundmused täiesti juhimatud ning säärast käitumist õhutavad ja süvenda- vad ürituse korraldajate algatatud ette- võtmised ja meelelahutused. Ilmalik vali rokkmuusika, emotsioonidest juhi- tud tants, ohjeldamatu kaasaelamine paavstile, just nagu too oleks mõni popstaar, karismaatilised emotsio- naalsed tunnistused jms on vahendid tundmuste üleskütmiseks hullumiseni, et me lülitaksime välja oma mõistuse ja tahte. Selle eesmärk on õhutada tagant meie animaalsel loomust ja lämmatada me vaimset loomust. See on vastupi- dine katoliiklikule vaimsele. Kõik see õpetab noortele varjatult, et tun- netele *liiga* vaba voli andmine on täies- ti vastuvõetav. See on langenud loomu- se ergutamise, mitte korrale allutami- ne.

See ei ole katoliiklik. See ei ole kristlik. Selline on maailma vaim. Kristuse vaim, Jumalaema ja pühakute vaim on suretamise, alandlikkuse, vaikuse, vaoshoituse, tagasihoidlikkuse, meele- rahu ja distsipliini vaim.

Püüdke kujutleda pühakuid osalemas Ülemaailmsel Noortepäeval. Püüdke kujutleda neid tegemas midagi, mida oleme näinud seal tehtavat. Kas suudate kujutleda püha Assisi Franciscust, päikeseprillid ees tänaval kitarril mängimas ja püüdnud jäljendada ilmalikku muusikat, selleks et levitada Evangeeliumi? Võimatu. Kas suudate kujutleda püha Benedictust ja püha Scolasticat teineteist embamas ja kellegi kukil istumas, samal ajal kui kõik asjaosalised õõtsuvad roki taktis? Võimatu. Kas suudate ette kujutada p. Dominicust või p. Padre Piot selles meeletus emotsionaalses rahvahulgas? Ei. Kas suudate ette kujutada p. Risti Johannest või p. Johannes Vianney'd säärasel Noortepäeval? Ei.

Ülemaailmne Noortepäev levitab ilmalikku vaimu, ja ilmalikul vaimul on katoliiklaste jaoks väga halb tähendus. See tähendab Kristuse-vastast vaimu,

ristivastast vaimu. Just armu, suretamise ja risti läbi saame me võitu oma langenud loomusest ning taltsutamata emotsioonidest ja kirgedest. Me ei tohi maailmaga kohaneda.

Me ei tohi õpetada noori oma langenud loomust tagant õhutama, mida teebki Ülemaailmne Noortepäev selliste ilmalike tegevuste propageerimisega. Noortele tuleb hoopis õpetada, et nad peavad oma kirgi ja emotsioone ohjeldama ja korrale allutama palve, alandlikkuse, suretamise ja patukahetsuse läbi ning seisma vastu ilmalikele meelelahutus-tele, mis kihutavad tagant nende langenud loomust. Ülemaailmne Noortepäev näib tegevat vastupidist.

Ülemaailmne Noortepäev proovib segada ilmaliku kultuuri „lõbu“ kokku meie püha religiooniga. See püüab teha meie religiooni noortele vahvaks ja ligitõmbavaks, kasutades ilmaliku kultuuri, muusikat ja meelelahutust. See tähendab sakraalse ja profaanse kokkusegamist, mida kõigeväeline Jumal on alati jälestanud. See ei ole just parim viis kõita noori ja teha nad maa soolaks ja maailma valguseks. Kas me tahame ilmalikke apostleid või end suretanud ja vagasid apostleid?

Palugem siis Maarja Immakulaatset Südant, et ta aitaks meil oma langenud loomust paremini mõista. Anuge tema abi oma emotsioonide ja kirgede valitsemisel ja korrale allutamisel. Palugem, et ta aitaks meil pühakuks saada ja taastada oma hinges õige kord, nii et

emotsioonid oleksid alati all ning mõis-

tus, usk ja Jumal nende kohal.

Katoliiklaste vaimulik elu:

Puhastumise tee on suretamise ja « endast võitusaamise » tee. Jumala armastamises ning ligimesearmastuses ednemiseks peame suretama oma langenud loomust, mis ikka püüab iseennast liigselt armastada. Seda tähendabki « endast võitusaamine ». Meil tuleb võitu saada sellest « vanast inimesest » (nagu ütleb p. Paulus), kes jääb meisse osaliselt ka pärast püha ristimist. Armu abiga peame võitma ära selle « vana inimese » mittemõistuslikud tunded ja korratud kired.

Isa Paone kirjutab:

Kristus:

Mu laps, mitte kunagi ei seisa sa silmitsi suurema lahinguga, kui seda on lahing oma mittemõistuslike tunnete ja ihadega. Need on sinu kired, sinu kõige järeleandmatumad ja ohtlikumad vaenlased. See pime ja madalam mina sinu

sees on sulle nii ligi, et sa teda peaaegu ei näegi. Ta katsub panna sind mõtlema ja tundma oma, mitte Minu tahtmist mööda. Kohtle seda madalamat mina kui vaenlast. Enesevalitsemises aitavad sind edeneda suretamise teod. Mina annan oma armuga sinu pingutustele jõudu juurde.

Võitlus enesevalitsuse saavutamiseks on raskem kui kehaline vaev või vaimutöö. Sinu madalam mina on oma tahtmise järgimisel sihikindlam kui on sinu tahe Mind otsides. *Mina* alustab kerge sooviga ning arendab aegamööda välja tugeva harjumuse. Pead alustama halvaga võitlemist juba siis, kui see esimest korda sinu ellu ilmub. Kui sa ei suuda kurjast jagu saada, kui see on alles pisike ja väeti, kuidas ometi suudaksid ta võita, kui sellest on saanud tugev harjumus?

Tõelist hingerahu ei leita oma soovidele ja ihadele allaandmises, vaid nende valitsemises. Valitsemine tähendab asjade kasutamist vastavuses Minu mõistuslikele ja ilmutatud seadustele. Enesevalitsus nõuab valele vastuseismisel otsusekindlust ja isegi vägivallatsemist mina kallal. Sellega tõestad sa tõelist ustavust Minule.

Mõtle:

Minu igapäevane elu on tegelikkuses lahing, kus vastasjõud tõusevad üles nii minu sees kui minust väljaspool. Selle lahingu kõige ohtlikumad vaenlased on seespool väravaid, sügaval minu sees asuvad sõgedad ja mittemõistuslikud ihad. Nad ei ole eales päriselt surnud, mitte kunagi täiesti rahuldatud. Tõelist mina võib näha seal, kus minu tahe valib, mida järgida, kas arukuse ja usu seadust või uhkuse ja sõgedate tunnete seadust. Palve, sakramendid ning suretamine on relvad, mis selle vaenlase võidavad. Lahing muutub palju raskemaks, kui luban mõnel halval harjumusel tugevaks kasvada. Alistan patu ja edenen iga päev voorustes, kui toetun

Jumala armule ja järgin Tema Kiriku juhiseid.

Palveta:

Minu Kuningas ja Päästja, Sina võitsid ära kiusatuse ja patu, et olla mulle pühaks eeskujuks ning anda mulle armu Sinu eeskujule järgnemiseks. Tee mind oma ustavaks järgijaks selles igapäevases lahingus minu uhke ja iseka inimloomuse vastu. Loodan Sinu abile ning alustan tänasest igal võimalusel suretamise harjutamist. Püüan ikka elada arukat elu, mis seisneb kuulatumises Sinu kõige targemale tahtele. Lase mul seesmine vaenlane sagedase suretamisega alla suruda. Aamen

Katekismus

Et Jumalat rohkem armastada, peame Teda lähemalt tundma. Seepärast õpimegi Jumala kohta käivat, õpime teoloogiat. Nagu teame, õpetab Ilmutus (ning seda toetab ka õige filosoofia), et Jumal on:

1) kõigi nähtavate ja nähtamatute asjade Looja

Ning

2) igavene (ilma alguse ja lõputa).

Mõned mõtlejad on arvanud, et Jumal on üksnes loonud maailma ja kõik selle olen- did ning laseb sellel toimida omapäi, otse- kui kellassepp, kes, meisterdanud kella, keerab selle üles, kõnnib minema ja laseb sellel omaette töötada. Ometi on Jumala suhe paljude-paljude loodutega (niihästi nähtavate kui nähtamatutega) palju sügavam.

P. Aquino Thomas ja Kirik õpetavad, et Jumala loomistöö on lakkamatu. See tähendab, et Jumal loob meid üha edasi. Tema loomistöö ei lakka kunagi. Peaks Ta lõpetama mõne olendi loomise, siis seda olendit enam olemas ei oleks. Jumal loob meid pidevalt.

See tõde peaks tegema meid väga alandlikuks. Oleme olendid, keda pidevalt luuakse. Ilma selleta, et Jumal meid vahetpidamata looks, ei võiks me olemas olla ega jääda olemasolusse.

Kuulakem Baltimore'i katekismust:

17. K. Kas Jumal näeb meid?

V. Jumal näeb meid ja valvab meie üle.

« Valvab », et kaitsta, anda tasu või karistada. Ta valvab vahetpidamata ning Ta mitte ainuüksi ei valva, vaid hoiab meid elus. Jumal oleks võinud meid luua, meile seejärel enam mingisugust tähelepanu pööramata. Oleks Ta aga nõnda talitanud, oleksime me langenud jälle tagasi olematusesse. Seepärast hoiab Ta meid meie elu igal silmapilgul. Ilma Temata ei võiks me ühtainust hingetõmmetki teha. Kui aurumasin peab lakkamatult töötama, ei või seda pärast käivitamist omaenese hooleks jätta. On tarvis hoida vee- ja küttevaresid, et tekitada auru, on vaja masinavärki õlitada, kaitsta ülekuumenemise ja jahtumise eest, ühesõnaga pidada alalist valvet, et miski ei segaks liikumist.

Seega Jumal mitte üksnes ei valva oma loodute üle, vaid ka hoolitseb nende eest. Et me sedavõrd palju Temast sõltume, kas ei ole siis suur rumalus Tema vastu patustada, Teda solvata ja nii-öelda Tema kannatust proovile panna? On linde, kes teevad oma pesad mereäärsete kõrgete kaljujärsakute külgedele. Nende munad on väga väärtuslikud, mistõttu inimesed laskuvad pika kõie otsas alla, et neid pesadest kätte saada. Kui nüüd üks selline inimene säärase hirmuäratava järsaku kohal ripub, on tema elu täielikult nende kätes, kes üleval köit kinni hoiavad. Kas poleks sellises ohus viibides temast väga arutu proovile panna ja solvata neid, kellest tema elu sõltub, kui nad võiksid ta lihtsalt köiest lahti lastes tükkideks lennutada? Siin maa peal elades ripume me kõik tohutu järsaku, nimelt igaviku kohal. Jumal hoiab meid meie elu niidikese otsas ning kui Ta arvaks heaks sellest lahti lasta, paiskuksime me igavikku. Kui paneme Tema kannatuse proovile või solvame Teda, võib Ta niidist lahti lasta või selle läbi lõigata sel ajal, kui oleme surmapatus, ning siis läheme kõige keha ja hingega põrgusse.

Liturgia

Peapiiskop Marcel Lefebvre

**Katked on võetud Tema Hiilguse poolt novembris 1975
peetud ettekandel Kanadas Ottawas**

Jeesus Kristus seadis preestriseisuse sisse Viimsel Öhtusöömaajal ühenduses esimese Ohvriga – sest nagu õpetab Trento kirikukogu, oli Viimne Öhtusöömaaeg tõepoolest ohver –, kui Ta tegi oma apostlitest preestrid ja andis neile korralduse: « Tehke seda minu mälestuseks. » Ta ei öelnud: « Jutustage seda lugu, kirjeldage minu tegu oma lastele ja tulevastele põlvedele. » Ta ütles hoopis: « Tehke seda, tehke seda uuesti, tehke aina edasi seda, mida mina olen teinud. » Väga tähtis on aru saada, et Püha Missaohver on *tegu*, aga mitte jutustus, lugu. Mõistate kindlasti,

miks ma seda rõhutan: just nimelt sellepärast, et praegusel ajal õõnestatakse, lükatakse ümber ja surutakse alla Kristuse intentsioone.

On seega ülioluline, et rõhutaksime seda, mis on esmatähtis meie pühale Usule ja tegelikult üleüldse arusaamale kristlikust tsivilisatsioonist, mille üle meil on ikka veel põhjust uhke olla ja mille naasmist ja taaselustamist sellisena, nagu see oli keskajal, me kogu südamest loodame. Praegune maailm muigab keskaja üle. Tänapäeva inimene ütleb meile, et see oli hämar ajastu – pime keskaeg –, kuid ajalugu ise räägib, et keskaeg oli ajaloo kõige suurem ajastu ning 13. sajand suurim sajand, mida inimkond on kunagi tundnud. Miks? Püha Missaohvri pärast ja Missa loodud vaimuse pärast. Täna, enam kui kunagi varem, vajab meie tsivilisatsioon oma altareid, oma preestreid, kes tooksid Püha Missaohvrit, mis on õieti Ristiohvri kordamine.

Terve meie kristlik tsivilisatsioon toetub meie altaritele. Kui me aga hävitame oma altarid ja seame nende asemele lauakese ning sellel lauakesel valmistame üksnes söömaaja, mis on pelgalt meie Issanda Jeesuse Kristuse

ja Tema Püha Õhtusöömaaja mälestamine, jäädes kõigest jutustuseks sellest, mida Ta tol korral tegi, siis oleme minetanud selle aluse, millele kristlik tsivilisatsioon on ehitatud. Siis lakkab Katoliku Kirik olemast, sest Kirik püsib Püha Altariohvri dogmal, Püha Altariohvri tõelisusel, millest lähtub Püha Armulaud, mis on meie Issand Jeesus Kristus oma Ihu, Vere, Hinge ja jumalikkusega. Sest Püha Armulaud, Euharistia, muudab sügavalt meie hinge, tsiviliseerib ja distsiplineerib meid ning seab meie hinges sisse korra. Ilma Euharistiata oleme me korratusest läbi imbunud.

...

Seega, kui viimastel sajanditel on Kirik pannud palju rõhku meie Issanda reaalse kohalolule Euharistias – Euharistias kui sakramendis –, on samal ajal, võib-olla ebateadlikult, jäänud mõnevõrra kõrvale Euharistia kui Ohver. Tulgem tagasi Euharistia kui Ohvri juurde, laskmata silmist Euharis-

tiat kui sakramenti. Ma tõepoolest leian, et täna peaks Euharistiale kui Ohvrile uuendatud tähelepanu pöörama, sest lõppude lõpuks on Euharistia kui Ohver Euharistia kui sakramendi allikaks. Euharistia kui sakrament tuleb meile Ristiohvrist. Ilma Ristita poleks mitte mingit Euharistia sakramenti, kuivõrd see sakrament on Ohverdatu ja ilma ohvritoomiseta poleks Ohverdatut. Ilma Ohverdatuta ei oleks tõelist kohalolu, ei oleks osalemist, ei oleks usklike kommuniooni. Ühesõnaga, kui me võtame vastu Euharistia sakramenti – Püha Armulauda –, saame me osa Ohverdatust, kes andis iseenda Ristil ja kes iga päev annab ennast meie altaritel veretul viisil pattude andeksandmiseks.

Püha Missaohvri ja meie Issanda tõelise kohalolu sügav tähendus on niisiis, et Pühim Sakrament on vili sellest erakordsest puust, milleks on Rist, sest Pühim Sakrament lähtub Kristuse Ohvrist Ristil.

Püha Tooli pressiteade: Usudoktriini Kongregatsiooni ja FSSPX vaheline kohtumine

Isa Niklaus Pfluger, Msgr. Guido Pozzo
Piiskop Bernard Fellay, Isa Aain-Marc Nely

VATIKAN, 14. sept 2011 (VIS) – Täna keskpäeval avaldas Püha Tooli Pressibüroo P. Pius X Vennaskonna olukorda puudutava järgmise teadaande:

Usudoktriini Kongregatsiooni prefekt ja paavstliku komisjoni *Ecclesia Dei* president kardinal William Joseph Levada, kongregatsiooni sekretär Luis Francisco Ladaria Ferrer S.J. ja paav-

stliku komisjoni sekretär msgr. Guido Pozzo kohtusid 14. septembril P. Pius X Vennaskonna kindralülema piiskop Bernard Fellay'ga, keda saatsid Vennaskonna assistendid isa Niklaus Pfluger ja isa Alain-Marc Nely.

Pärast P. Pius X Vennaskonna kindralülema poolt 15. detsembril 2008 Tema Pühadusele paavst Benedictus XVI-le esitatud taotlust otsustas Püha Isa tühistada peapiiskop Lefebvre'i pühitsetud nelja piiskopi ekskommunikatsiooni. Ühtlasi kiitis ta heaks kõneluste avamise Vennaskonnaga, et selgitada õpetuslikke probleeme ja lahendada praegune lahkeli.

Püha Isa korralduste täitmiseks moodustati FSSPX ja Usudoktriini Kongregatsiooni ekspertidest koosnev ühine uurimiskomisjon, mis kogunes 2009. a oktoobrist 2011. a aprillini Roomas kaheksal korral. Kõnelustega püüti määratleda ja uurida põhilisi õpetuslikke erimeelsusi vaidlusalustes küsimustes. Nende tulemusena tehti selgeks mõlema poole seisukohad ja põhjendused.

Arvestades P. Pius X Vennaskonna tõstatatud küsimusi ja selgitusi, mis puudutavad katoliku usu terviklikkuse kaitsmist II Vatikani kirikukogu

„katkestuse hermeneutika“ vastu Traditsiooni suhtes (paavst Benedictus XVI käsitletud teema pöördumises Rooma kuuria poole 22. detsembril 2005), kinnitab Usudoktriini Kongregatsioon, et Apostelliku Aujärjega täieliku leppimise saavutamise põhialuseks on “õpetusliku preambuli” teksti vastuvõtmine, mis anti üle 14. septembri kohtumisel. Preambul sõnastab mõningad doktrinaarsed printsiibid ja kriteeriumid katoliku õpetuse tõlgendamiseks, mis on vajalikud, et tagada ustavus Kiriku Õpetusametile ja *sentire cum Ecclesiale*. Samas jäetakse põhjendatud arutelule avatuks II Vatikani kirikukogu dokumentides ja kirikukogujärgses Õpetusametis sisalduvate konkreetsete väljendite ja formuleeringute uurimine ja teoloogiline seletamine.

Samal kohtumisel tehti mõningaid ettepanekuid P. Pius X Vennaskonna olukorra kanooniliseks lahendamiseks seoses võimaliku oodatud leppimisega.

Intervjuu piiskop Bernard Fellay'ga pärast kohtumist kardinal William Levadaga

14.09.2011

Pärast 14. septembril 2011 kell 10.00 Vatikanis toimunud kohtumist piiskop Bernard Fellay ja tema kahe assistendi ning Usudoktriini Kongregatsiooni prefekti kardinal William Levada vahel vastas P. Pius X Vennaskonna kindralülem meie küsimustele [DICI lugejate jaoks].

Kuidas kohtumine kulges?

Kohtumine toimus väga viisakas ja avameelses õhkkonnas, sest ausaks jääda tahtes ei väldi P. Pius X Vennaskond veel lahendamata probleeme. Ka

viimase kahe aasta jooksul toimunud teoloogilised arutelud peeti samas vaimus.

Kui ma selle aasta 15. augustil ütlesin, et me oleme ühel meelel selles, et me ei ole ühel meelel II Vatikani kirikukogu suhtes, täpsustasin ma, et dogmade puhul, nagu Pühima Kolmainsuse doktriin, oleme me ilmselgelt ühel meelel, kui neid mainitakse II Vaticanumi dokumentides. Ühte lauset ei tohi kontekstist välja kiskuda. Meie teoloogilistel arutelude väärtuslikkus seisneb selles, et kõiki neid õpetuslikke probleeme tõsiselt uuriti ja selgitati.

Vatikani ja Vennaskonna ühises pressiteates öeldi, et teile anti üle õpetuslik dokument ja pakuti välja kanooniline lahendus. Kas võite avaldada üksikasju?

Selle dokumendi pealkiri on „Õpetuslik preambul“. See anti meile põhjalikuks uurimiseks. Seega on see konfidentsiaalne ning te mõistate, miks ma teile sellest rohkem ei räägi. Sõna „preambul“ näitab aga, et dokumendi heakskiitmine on igasuguse kanoonilise tunnustamise eeltingimus Püha Tooli poolt.

Rääkides sellest õpetuslikust preambulist konfidentsiaalsuse piiri ületamata, kas saate kinnitada, et nagu pressiteates väljendati, sisaldab see dokument vahetegemist selle vahel, mis on *de fide* [usule olemuslik] – millest Vennaskond kindlalt kinni peab – ja selle vahel, mis pärineb pastoraalselt kirikukogult, mida II Vaticanum ise väitis end olevat ja mida võib seega kritiseerida, ilma et seataks usku kahtluse alla?

Seda uut vahetegemist ei kuulutatud ainult pressiteates; olen ise seda mitmest allikast kuulnud. Juba 2005. aastal ütles kardinal Castrillon Hoyos, kui olin talle viis tundi selgitanud kõiki vastuväiteid II Vatikani kirikukogule, mis P. Pius X Vennaskond oli sõnastanud: „*Ma ei saa öelda, et nõustun kõigega, mida te ütlesite, kuid see, mida te ütlesite, ei tähenda, et olete väljaspool Kirikut. Niisiis kirjutage paavstile ja paluge tal ekskommunikatsioon tagasi võtta.*“

Täna pean ma objektiivsuse huvides tunnistama, et õpetuslikus preambulis ei tehta selget vahet puutumatu dogmaatilise valdkonna ja arutelule avatud pastoraalse valdkonna vahel. Ainus, mida ma võin öelda, kuna see on võe-

tud pressiteatest, on see, et preambulis sisalduvad „*mõningad doktrinaarsed printsiibid ja kriteeriumid katoliku õpetuse tõlgendamiseks, mis on vajalikud, et tagada ustavus Kiriku Õpetusametile ja sentire cum Ecclesiale* [koos Kirikuga mõtlemisele]. ***Samas jäetakse põhjendatud arutelule avatuks II Vatikani kirikukogu dokumentides ja kirikukogujärgses Õpetusametis sisalduvate konkreetsete väljendite ja formuleeringute uurimine ja teoloogiline seletamine.***” Näete, ei rohkem ega vähem.

Mis puudutab kanoonilist seisundit, mida olevat P. Pius X Vennaskonnale pakutud tingimusel, et ta võtab vastu õpetusliku preambuli: on räägitud pigem [personaal]prelatuurist kui ordinariaadist. Kas see vastab tõele?

Nagu te õigesti märkisite, on see kanooniline seisund seotud tingimustega. Alles hiljem näeme me selle täpseid asjaolusid. See jääb veel arutelu teemaks.

Millal te annate vastuse preambulis tehtud ettepanekule?

Niipea kui olen pühendanud piisavalt aega selle dokumendi uurimisele ja nende inimestega nõu pidamisele, kes otseselt vastutavad P. Pius X Vennaskonna eest, sest olen lubanud oma kaasvendadele, et ei tee tee nii tähtsas asjas otsust kõigepealt nendelt nõu küsimata.

Kuid ma kinnitan teile, et meie otsus tehakse Kiriku ja hingede hüve silmas pidades. Meie Roosipärja-ristikäik, mis kestab veel mitu kuud, tuleb jõulisemaks muuta, et võiksime Maarja, Kiriku Ema eestkoste läbi saavutada valguse ja tugevuse armu, mida vajame enam kui kunagi varem. (DICI nr. 240)